

ВИСОКИ ПРЕДСТАВНИК ЗА БОСНУ И ХЕРЦЕГОВИНУ

Користећи се овлашћењима која су високом представнику дана чланом V Анекса 10 (Споразум о цивилној имплементацији Мирног уговора) Општег оквирног споразума за мир у Босни и Херцеговини, према којем је високи представник коначни ауторитет за тумачење наведеног Споразума о цивилној имплементацији Мирног уговора, и чланом II 1. (д) претходно наведеног Споразума, који од високог представника захтијева да олакша рјешавање било којих потешкоћа које се појаве у вези са цивилном имплементацијом Општег оквирног споразума за мир у Босни и Херцеговини;

Позивајући се на став XI.2 Закључака Конференције за имплементацију мира одржане у Бону 9. и 10. децембра 1997. године, у којем је Савјет за имплементацију мира поздравио намјеру високог представника да искористи свој коначни ауторитет за тумачење Споразума о цивилној имплементацији Мирног уговора, како би олакшао рјешавање било којих потешкоћа као што је горе речено "доношењем обавезујућих одлука какогод он оцијени да је неопходно" о одређеним питањима, укључујући и (према тачки (ц) става XI.2) "мјере којима се осигурава имплементација Мирног споразума на цијелој територији Босне и Херцеговине и њених ентитета";

Позивајући се даље на тачку 12.1. Декларације Савјета за имплементацију мира, које се састао у Мадриду, 15. и 16. децембра 1998. године, у којој се јасно каже да Савјет сматра да успостављање владавине права, у коју сви грађани имају повјерење, представља предуслов за дуготрајни мир и самоодрживу економију која је у стању да привуче и задржи стране и домаће улагаче;

Имајући у виду учињене напоре на остваривању оснажене стратегије за реформу правосуђа како би се ојачала владавина права у Босни и Херцеговини и њеним ентитетима у 2002/03, што је одобрио Управни одбор Савјета за имплементацију мира 28. фебруара 2002. године;

Присјећајући се Резолуције Савјета безбједности Уједињених нација бр. 1503 (2003) и изјаву предсједника Савјета безбједности (С/ ПРСТ /2002/21), од 23. јула 2002. године којом се даје подршка стратегији Међународног суда за бившу Југославију ("МКСЈ") на основу које ће истраге бити завршене до краја 2004. године, све радње у првостепеном поступку до краја 2008. године, а комплетан рад Суда у 2010. години (С/2002/678), с тим да ће се Суд у свом раду концентрисати на кривично гоњење и суђење највишим вођама које се сумњичи да су најодговорнији за злочине у оквиру надлежности МКСЈ-а, док ће суђења оним који су мање одговорни бити уступљена надлежним домаћим судовима уз јачање способности тих судова да обављају тај посао;

Констатујући да је Савјет безбједности изјавио да се претходно поменутом Стратегијом окончања рада МКСЈ-а ни на један начин не омета обавеза земаља да проводе истраге које се односе на оптужена лица којим се неће судити на МКСЈ-у и да предузимају одговарајуће радње у вези с подизањем оптужница и кривичним гоњењем, имајући истовремено на уму да МКСЈ има примат над домаћим судовима;

Констатујући такође да је јачање домаћих правосудних система од кључне важности за функционисање правне државе уопштено, а поготово за провођење стратегије окончања рада МКСЈ-а;

Констатујући надаље да је у свом комуникеу донесеном након састанка у Сарајеву 26. септембра 2003. године, Управни одбор Савјета за имплементацију мира узео у обзир Резолуцију Савјета безбједности Уједињених нација бр. 1503, којом се између осталог, позива међународна заједница да подржи рад високог представника у успостављању Вијећа за ратне злочине;

Имајући у виду да су у комуникеу донесеном након састанка Управног одбора Савјета за имплементацију мира одржаног 15. марта 2006. године у Бечу, политички директори изразили своју сталну подршку Државном суду који ће омогућити властима у БиХ да се оптужени за ратне злочине и оптужени за организовани криминал ефикасно процесуирају у Босни и Херцеговини;

Констатујући напредак постигнут у развоју капацитета Посебног одсјека за ратне злочине Суда Босне и Херцеговине и Посебног одјељења за ратне злочине Тужилаштва Босне и Херцеговине;

Констатујући такође да је развој тог капацитета понекад онемогућен усљед непрепознавања правних специфичности везаних за уступање предмета од стране МКСЈ-а;

Свјесни нарочито да одређене одредбе домаћег законодавства у примјени на предмете које МКСЈ уступа Босни и Херцеговини могу представљати сметњу за ефикасно суђење у домаћим судовима;

Уз жаљење што, међутим, органи власти у Босни и Херцеговини нису посветили одговарајућу пажњу промјенама у законодавству неопходним како би се олакшало кривично гођење и суђење у предметима које уступа МКСЈ;

Узимајући у обзир писмо од 4. априла 2007. које су потписали предсједници Суда Босне и Херцеговине, Врховног суда Федерације Босне и Херцеговине, Врховног суда Републике Српске и Апелационог суда Брчко Дистрикта Босне и Херцеговине, којим се захтијева хитно поступање с циљем да се донесу одређене измјене и допуне Закона о кривичном поступку;

Посебно свјесни хитности да се овакве одредбе измијене и допуне;

Узевши у обзир и размотривши све наведено,

Високи представник доноси сљедећу

ОДЛУКУ
КОЈОМ СЕ ДОНОСИ ЗАКОН О ИЗМЈЕНАМА И ДОПУНАМА ЗАКОНА О КРИВИЧНОМ
ПОСТУПКУ БОСНЕ И ХЕРЦЕГОВИНЕ
("Службени гласник Босне и Херцеговине", бр. 3/03, 32/03, 36/03, 26/04, 63/04, 13/05, 48/05, 46/06 и 76/06)

Закон који слиједи као саставни дио ове Одлуке ступа на снагу као што је предвиђено у члану 5. тог закона, на привременој основи, све док га Парламентарна скупштина Босне и Херцеговине не усвоји у истом облику, без измјена и допуна и без додатних услова.

Ова Одлука се објављује на службеној Интернет страници Канцеларије високог представника и ступа на снагу одмах.

Ова Одлука се одмах објављује у "Службеном гласнику Босне и Херцеговине".

Број 38/07
13. априла 2007. године
Сарајево

Високи представник
др **Кристијан Шварц-Шилинг**, с. р.

ЗАКОН
О ИЗМЈЕНАМА И ДОПУНАМА ЗАКОНА О КРИВИЧНОМ ПОСТУПКУ БОСНЕ И
ХЕРЦЕГОВИНЕ

Члан 1.
(Измјена и допуна члана 137.)

У Закону о кривичном поступку Босне и Херцеговине ("Службени гласник Босне и Херцеговине", бр. 3/03, 32/03, 36/03, 26/04, 63/04, 13/05, 48/05, 46/06 и 76/06; у даљњем тексту: Закон), у члану 137. (*Пријвор након појврђивања ојшужнице*) у ставу (4), у првој и трећој реченици, ријечи: "шест (6) мјесеци" замјењују се ријечима: "девет (9) мјесеци".

Члан 2.
(Измјена и допуна члана 138.)

У ставу (3) члана 138. (*Одређивање иријвора након изрицања иресуде*) Закона, ријечи: "правоснажности пресуде" замјењују се ријечима: "упуђивања лица на издржавање казне", а ријечи: "у првостепеној пресуди" замјењују се ријечима: "у правоснажној пресуди".

Члан 3.
(Измјена и допуна члана 287.)

У члану 287. (*Пријвор након изрицања иресуде*) Закона, ријечи: "до њене правоснажности" бришу се.

**Члан 4.
(Примјена овог Закона)**

Овај Закон се примјењује на све предмете у којима правоснажна пресуда није донесена прије дана ступања на снагу овог Закона.

**Члан 5.
(Ступање на снагу овог Закона)**

Овај Закон ступа на снагу наредног дана од дана објављивања у "Службеном гласнику Босне и Херцеговине".